

grotere schaal door de NIBA, die begonnen in de Schroevendaalse plas. In de jaren zestig had men nog niet in de gaten waar dit uiteindelijk toe zou leiden. Een nieuwe vergunningsaanvraag voor ontgrinding door de NIBA ter grootte van 60 hectare gaf in 1965 nog geen aanleiding tot bezwaarmaking door de gemeente bij de provincie.

Bezwaren tegen de ontgrindingen ontstonden wel in de jaren zeventig, toen inmiddels eenderde van het totale oppervlak van de gemeente in waterplas was veranderd. In 1975 diende de NIBA opnieuw een aanvraag in voor ontgrindingen in het gebied Langs de Sloot en het Aesterbergseveld bij de provincie. Hiertegen ging de gemeente wel in beroep, met als argumenten aantasting van het landschap, aantasting van de bestaansbronnen van de agrariërs en een te grote recreatiedruk als gevolg van de toenemende ontwikkeling van de watersport. Ondanks het toenemende verzet, niet alleen van de gemeente maar ook van andere belanghebbenden, werd de vergunning in 1981, nadat het beroep op de Kroon was afgewezen, door de provincie verleend.

De loskoppeling van grindwinning en herinrichting had mede ertoe bijgedragen dat de grindproducenten steeds dieper gingen baggeren, zonder zich al te veel zorgen te maken over de gevolgen hiervan. Door de steeds grootschaliger winningstechnieken bleek het onmogelijk te zijn geworden de grindgaten weer op te vullen met mijnsteen zoals dat van oudsher gebruikelijk was. In de tweede helft van de jaren zeventig werd het provinciale beleid gewijzigd in die zin dat de grindwinning geconcentreerd werd in bepaalde gebieden. De reeds ontgronde gebieden in Midden-Limburg werden bestemd tot speerpuntlocaties voor de ontwikkeling van de watersport. In het streekplan Noord- en Midden-Limburg werd het gebied tussen Ohé en Laak en Stevensweert aangewezen als 'reserve-ontgrindingsgebied'.

Sinds 1982 voerden gemeente en provincie druk overleg over het zogeheten 'Stevol-project', waartegen binnen de gemeente grote bezwaren leefden. De gemeente vreesde dat indien het Aesterbergseveld en de Stevol-gebieden beide volledig waren uitgebaggerd, de gemeente voor meer dan de helft uit water zou bestaan. De kernen Ohé en Laak zouden dan ingeklemd worden tussen twee recreatiegebieden enerzijds en Maas en Julianakanaal anderzijds. De grootschalige privatisering, doordat de provincie de herinrichting van de grindgebieden overdeed aan Aqua Terra, droeg niet bij aan het vertrouwen in de afloop. De provincie stelde het projectplan Stevol vast in 1986. Het door de gemeente ingestelde beroep bij de Kroon werd in 1987 ongegrond verklaard.